

Gert Verschraegen

De wereldmedia en de grenzen van het lichaam

NOTITIES NA MEG STUARTS ALIBI

1

Ik kijk en zie lichamen op elkaar liggen, handen en benen verstrengeld in een ondoordringbaar labyrint, krioelend als mieren of wormen. Het lijkt wel een hoop ledematen, radicaal onmenselijk, een 'ding' dat nog het meest doet denken aan een groot, maar vertrappeld insect. Dat reusachtige insectenlichaam kronkelt en gaat weer liggen, zijn rug gekrold en zijn benen machteloos spartelend in de lucht, wanhopig pogend om zich op te richten, maar steeds weer bezwijkend onder de druk van zijn eigen inertie.

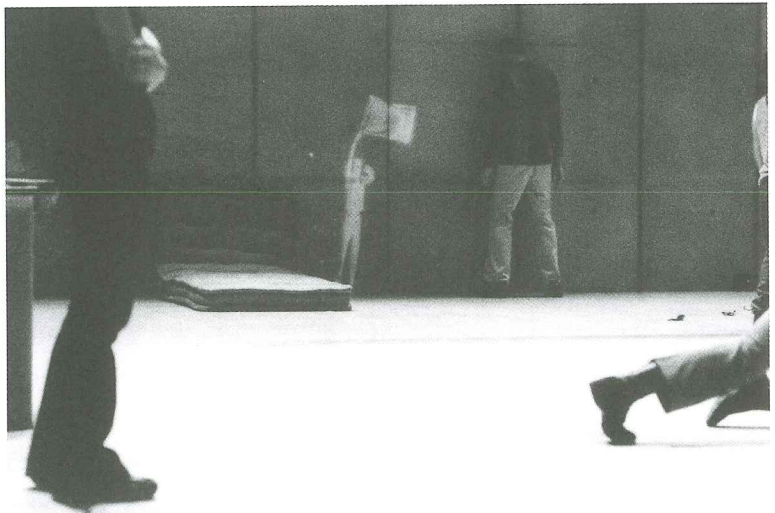
2

'The violence that all electric media inflict on their users is that they are instantly invaded and deprived of their physical bodies and are merged in a network of extensions of their own nervous systems. As if this were not sufficient violence or invasion of individual rights, the elimination of the physical bodies of the electric media users also deprives them of the means of relating the program experience of their private, individual selves, even as instant involvement suppresses private identity. The loss of individual and personal meaning via the electronic media ensures a corresponding and reciprocal violence from those so deprived of their identities; for violence, whether spiritual or physical, is a quest for identity and the meaningful.' Marshall McLuhan.¹

Met de komst van de wereldwijde netwerken van telefoon, radio, televisie en computer, is de mensheid gaan leven in een sensibele ruimte waaruit van alle kanten indrukken op hem afkomen. Daardoor wordt ons lichaam opgerekt, uitgebreid tot mondiale schaal. Wij

leven niet langer in afgeijnde ruimten, maar in de hele wereld. Wij zijn niet langer aanwezig op één plaats, maar op heel veel plekken tegelijkertijd, niet alleen als we de voordeur uitstappen en in de multiculturele stad wandelen, maar ook in eigen huis, bijvoorbeeld zodra we het tv-toestel of de computer aanzetten. Heel de wereld komt dan op ons af; fragmenten uit andere tijden, plaatsen of levens worden in ons blikveld geslingerd, zonder houvast, zonder context, zonder principes. Romantische bedscènes, tennis in Australië, de landing op de maan, massagraven in het Heilige Land: alles wat ergens op aarde gebeurt (of ooit gebeurde en geregistreerd werd), kan in principe overal elders op aarde

worden meebeleefd. Televisie, fax, radio, televisie en internet lossen elke afstand op, ze lossen de ruimte op: we zijn rechtstreeks verbonden, we zijn op elk moment met alles in contact en zo (virtueel) overal aanwezig. Dat produceert een structureel gevoel van onwerkelijkheid. Het leven stap van de ene ruimte in de andere, glijdt van de ene ervaring naar de andere, zonder dat die ervaringen in een wereldbeeld kunnen worden opgenomen. In tijd en ruimte door elkaar gehaspelde gebeurtenissen worden de kijkers voorgeschoteld als een stukje van het grote, onbegrijpelijke mozaïek van deze wereld. Dat geeft velen de indruk dat de wereld tegenwoordig dolgedraaid is, ingewikkelder en gewelddadiger is

Alibi MEG STUART/DAMAGED GOODS FOTO CHRIS VAN DER BURGH